

De tota manera no perdrem de vista que el vaguíssim aspecte romànic d'*Abenimonacal* s'esvaeix del tot només que hi fem la lleu esmena de *-nim-* en *-num-*, car això es pot identificar amb un NP compost de trivials elements àrabs: *Aben-Umm-ân-naqqâl*: és sabut que els noms de dona moros formats amb *Umm-* 'la mare de' són tan comuns com els formats amb *Abu-* 'el pare de'. *Nâqqâl* consta com a nom de persona corrent a Algèria (*Gouv. Gen. Alg.*, 504a) i és l'adj. comú *naqqâl* 'trasplantador', 'veloç' (arrel clàssica i hispano-àrèbiga *naqal* «transmutare, transferre» *RMa.* 613), o sigui 'fill de la Mare del veloç'.

D'altra banda, el nom de la població portuguesa *Penamacor* ens retorna a PINNA MONACHALIS, facilitada aquí per la inicial *Pena-* i per la caiguda de *-n-* normal en portuguès entre vocals, però aquí entrebancada per la *-r* final, i molt més que en mossàrab per la manca de sonorització de la *-CH-*.

Indubtablement és clar que cal tenir en compte que al terme de Manacor hi ha les ruïnes de dues basíliques paleocristianes dels segles v-viii. Potser a tenir en compte que hi hagué un *rabal Mobarga Monahal*.¹⁴

Monahal, seria Monachalis? *Mobarga* potser a identificar amb l'àrab *Mobâraka*, participi passiu femení de *barak* «béñir, invoquer la bénédiction de Dieu sur quelqu'un». ¹⁵ Potser substantivat, com si es digués 'la Devota Monacal' (una *devota*, 'una ermita' a la pagesia del Principat).

Més aviat, però, que *Monachalis*, si a cas, *Manacor* hauria d'ésser *Monachorum* (portus, cella, pagus, vicus, villa...).

D'altra banda, hi ha un poble mallorquí, ben apartat de *Manacor*, el nom del qual se li assembla, però és bastant clar que tingui una etimologia ben diferent. Car *Mancor*¹⁶ té tot l'aire d'un participi passiu àrab. Llavors les possibilitats són moltíssimes. La més òbvia seria la de la rel *nqr*.¹⁷ Per exemple *manqûr*, '(lloc) enfondit, excavat', etc.; *Manqûr* consta també com a nom de persona, epítet tret d'aquest mot de l'àrab comú, que és el participi passiu del verb *naqar* 'batre, donar cops, gratar, fer sonar el tambor', 'excavar' (*Dozy II*, 709).¹⁸ Fins aquí el doctor Coromines, que considera molt probable aquesta etimologia de *Mancor* i s'inclina a creure que, si els dos noms han vingut a coincidir (i sols fins a cert punt), ha estat només secundàriament.

14. Ramon ROSSELLÓ VAQUER i Rafel FERRER MASSANET, *Història de Manacor...*, p. 148.

15. Reinhart DOZY, *Supplément...*, vol. I, p. 77, i BELOT, s. v.

16. Joan Coromines volgué incloure aquí aquest topònim (10, d-2), que en tot cas no podria deixar d'orientar —o desorientar, evitablement— quan s'estudia el problema etimològic de *Manacor*.

17. J. B. BELOT, *Vocabulaire...*, p. 853 B 9f.; Reinhart DOZY, *Supplément...*, vol. II, p. 709 B.

18. *Gouv. Gral. Alg.*